

Galeria Ivan are plăcerea să vă invite joi, 8 octombrie, între 19:00 și 21:00, să vizitați partea a doua a expoziției de grup „Realograme Urbane. Practici artistice pentru spații comune”.

Acum câțiva ani a fost dărâmată o casa de pe strada Plantelor, unde lucram. Avea pereții galbeni și ferestrele foarte înalte și părea că stă în picioare cu o anumită dificultate. Nu-mi plăcea să trec pe lângă ea, de multe ori o ocoleam și mergeam pe strada paralelă. După demolare a rămas un teren gol și mi se părea că uneori, mai ales după ploaie, încă mirosea a ea. Am continuat să o ocolesc mult timp, chiar dacă ea nu mai era acolo. Pentru mine asta este definiția Bucureștiului, locuri pe care nu le mai pot vedea, dar pe lângă care încă trec cu cea mai mare grijă. O succesiune de camere fără pereți, în care continui să intru pentru o vreme, chiar dacă ele nu mai sunt de mult acolo.

*

Un oraș devine inteligibil prin sistemele pe care le construim pentru a-l citi și devine al nostru prin erorile pe care le producem în interiorul lor. A-l cunoaște înseamnă a trece nu dintr-un loc în altul, ci dintr-o posibilă descriere a lui în alta. Cei patru artiști, Matei Alexandrescu, Clara Caradimu, David Pricob, și Eliza Trefaș construiesc, în moduri diferite, aceste forme de orientare. Între ceea ce orașul promite să fie și experiențele trăite se formează această instabilitate cartografică. Bucureștiul se lasă co-produs de cele patru priviri, fiind tradus printr-o serie de arhitecturi imaginate, grave și posibile.

Nu știi dacă Bucureștiul a fost vreodată un oraș liniștit, dar cred că au existat momente în care oamenii apreciau mai mult pacea și își acordau mai mult timp pentru ea. Poate că această răbdare și această liniște sunt lucrurile pe care Bucureștiul trebuie să și le amintească pentru a-și putea imagina viitorul (Matei Alexandrescu)

Stabilit în Viena, **Matei Alexandrescu** (n. 2000) spune că revenirile în București produc o straniețate a familiarului, ceea ce părea prea comun pentru a fi privit creează, prin distanță, o imagine. Desenele pe care acesta le recuperează, sunt suficient de comune pentru a putea circula între experiențe, generații și corpuri diferite, iar sensul lor nu stă în ceea ce vedem în ele, ci în afectele pe care le pun în mișcare - așteptarea, întâlnirea. Coloanele nu monumentalizează ceea ce știm despre București, ci o memorie posibilă, a tuturor, o experiență vizuală care, fără să fi fost vreodată a noastră, ne convinge că ar fi putut fi.

Dărâmi tot, extinzi Herăstrăul să se unească cu Cișmigiul și dai drumul la căprioare (Clara Caradimu)

În lucrarea *În căutarea străzii Cărbușușui* a **Clarei Caradimu** (n. 2001, București), punctul de plecare este căutarea străzii Cărbușului, o stradă care există mai întâi ca amintire. Lucrarea ei pornește de la povestea bunicului artistei, care își amintește că, în jurul anului 1945, familia sa s-ar fi așezat pe această stradă, în apropiere de Vitan, în cartierul Dudești-Cioplea, la capătul fostului tramvai 14. Arhivele numelor de străzi, hărțile istorice și traseele tramvaiului nu confirmă existența acestei străzi. Clara pornește prin oraș cu o hartă-reverie, și lasă orașul să ghideze intensitatea cu care numele străzilor și a locurilor preiau din realitate doar atât cât au nevoie

pentru a construi un alt tip de geografie, una în care două puncte se pot apropia unul de celălalt chiar dacă nu sunt vecine.

Gara de Nord este relevantă prin statutul ei de spațiu intermediar. Pentru cine ajunge cu trenul, ea reprezintă primul contact cu orașul, momentul în care începi să-i percepi ritmul, oamenii și contradicțiile. Chiar și pentru bucureșteni, întoarcerea prin gară poate reactiva această experiență a sosirii și poate face orașul din nou străin pentru câteva clipe. (David Pricob)

David Pricob (n. 2001) și-a dezvoltat practica de desen în strânsă legătură cu Petrila, oraș post-industrial în care artistul s-a născut și a locuit. Pentru mult timp, Bucureștiul a existat pentru el de la distanță, ca un oraș văzut doar pe internet, un loc cunoscut mai degrabă prin imaginile pe care le producea decât prin experiența directă a locuirii lui. După mutarea în București, începe să recunoască în oraș fragmente din propriul său imaginar parasocial, unde clădiri abandonate, spații deteriorate, terenuri rămase între construcții apar nu la marginea orașului, ci în mijlocul lui, între blocuri, străzi și construcții noi. În lucrarea *wet feather hanging from a rusty wire*, relația lebedei cu puii săi, surprinși în apropierea Gării de nord, introduc un alt timp, un timp al gestației, al clocirii, al nașterii și al îngrijirii, care nu poate fi grăbit și nici sincronizat, ci încetinește orașul suficient cât să ne putem imagina infrastructurile distopice nu doar ca spații ale degradării, ci ca posibile condiții ale vieții.

Ministerul Apărării e așadar Ministerul Atacării. Ministerul Justiției - Injustiției. Ministerul Culturii - Ministerul ..Foamei, sau Ministerul Anti-culturii, Ministerul Managementului de Entertainment. Ministerul Mediului - Ministerul Defrișărilor. Academia Militară, Spălarea pe creier militară. Și tot așa. Majoritatea instituțiilor de stat cu putere nu lucrează pentru oameni, ci pentru menținerea ermetică a puterii din cadrul instituției, desprinsă de orice contact cu omul de rând, de pe urma căruia ele se întrețin. București în momentul de față e legat de pesimism pentru mine, căci ar putea fi un oraș excelent, dar e peticit, sufocat și explodat de mentalitate consumeristă și politici dubioase. (Eliza Trefaș)

Eliza Trefaș (n. 1998) s-a născut în Bacău și mărturisește că, deși locuiește în București de mult timp, nu reușește să se apropie de el. Lucrarea începută în 2024, *Clothes for Silence*, transformă această dificultate într-o formă de prezență. Artista își acoperă corpul cu un vâl de tafta și, așezată orizontal, își construiește un fel de cocon în interiorul căruia rămâne nemișcată. Intervenția performativă are loc de multe ori în fața unor clădiri cu o puternică încărcătură politică, astfel încât imobilitatea corpului intră în tensiune cu funcția publică și simbolică a spațiului. Corpul nu dispare, ci își suspendă modurile obișnuite de a circula, de a răspunde și de a ocupa spațiul, deschizându-se unor relații neprevăzute. Intervenția celuilalt devine parte din durata lucrării, iar performance-ul creează condițiile unei co-prezențe în care ceea ce poate fi împărtășit nu este o experiență comună, ci însăși posibilitatea de a fi afectat de ceea ce se află în jur.

Proiect cultural co-finanțat în cadrul Programului Cultural „București în premieră” 2026, de către Primăria Municipiului București prin ARCUB.